

קוֹנְטְרָס

לב טהור

יגלה נפלאות איה שֶהָאָדָם צָרִיף לְטַהַר אֶת לְבוֹ,
וְיִהְיֶה כְּלִי לְהַמְשִׁיף אוֹרוֹ יִתְבַרַךְ אָצְלוֹ, וְיִשְׁמַר
עֲצָמוֹ מִמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְדַבָּרִים אֲסוּרִים, וְלֹא
יַעֲשֶׂה מַעֲשִׂים רָעִים, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה
נֹעֵשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ כָּל טוֹב.

*

בְּנוֵי וּמְיֻסָּד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגְּנוֹז וְהַצֶּפֶן
בוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנִי, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵינוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אוֹר נְפִלְאָה, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִי
רַבֵּי נִתָּן מִבְּרֶסְלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלַב בְּפִסְוֻקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלַב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹתְרָא"ש נ"י אָמַר, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת
לְהַגִּיעַ אֶל לֵב טְהוֹר וְקַעַל יְדֵי רַבּוּי
הַתְּבוּדוֹת וּבְכִיָּה לְהַקְדוּשׁ-פְּרוּף-הוּא,
פְּמוּכָא בְּדַבְרֵי רַבּוּי ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתְרָא"ן,
חֵלֶק א', סִימָן קנ"ו), שְׂעַל-יְדֵי שְׂאָדָם
מִתְלַהֵב לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְפָּרֵף, זוֹכֵה לְלֵב
טְהוֹר, וְמֵה שֶׁהֵלֵב אוֹמֵר זֶה רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ,
כִּי כָל-כֶּף נִזְדַּבְּרָה לְבוֹ עַד שְׁזָכָה לְהַגִּיעַ אֶל
לֵב טְהוֹר. וְלִהְיוֹת כָּל מֵה שֶׁמִּתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
יִתְפָּרֵף, אֲזַי לְבוֹ סִתְרָתוֹ וּמְלֵא קִשּׁוּיֹת
וְסַפְקוֹת אַחֲרָיו יִתְפָּרֵף. וְחִמְנָא לְצַלָּן,
וְעַל-כֵּן אֲשַׁרֵּי מִי שֶׁמְטַהֵר אֶת לְבוֹ.

(אֲמַרֵּי מוֹתְרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תַּקפ"ט)

קונטרס לב טהור

.א

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲפֹלוּ שְׁאַתָּה
נִמְצָא עֲכָשׁוּ בַּמָּקוֹם הַטְּמֵאָה, וְנִכְשַׁלְתָּ בְּעוֹנוֹת
חַמּוּרִים בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת וְרַע לְבַטְלָה,
וְנִטְמָטֵם שְׂכָלְךָ וְחַכְמָתְךָ, וְאַתָּה מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל
מֵרַב עוֹנוֹתֶיךָ, עִם כָּל זֹאת אָסוּר לְךָ לְהִתְיַאֵשׁ, אֲלֹא
תִּחְפֹּשׂ וּתְבַקֵּשׁ אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ
יְרִידָתְךָ וְנִפְיֻלָּתְךָ, כִּי אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא
נו:): "הַשׁוֹכֵן אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאָתְם" (ויקרא טז, טז) —
אֲפֹלוּ בְּשַׁעַה שְׁהֵם טְמֵאִים שְׂכִינָה עִמָּהֶם, כִּי הוּא
יִתְבָּרַךְ נִמְצָא וּמְבַלְעָדָיו אֵין שׁוּם נִמְצָא; וְעַל-כֵּן
אֲפֹלוּ בַּמָּקוֹמְךָ שְׁנִפְלֵת וְיִרְדֵת וְנִשְׁלַכְתָּ לְשָׁם, גַּם

שם יש הקדוש-ברוך-הוא, כי הוא מחיה ומנהיג ומקים את כל הבריאה בלה; ולכן ראה אהובי, בני היקר, לא להתיאש בשום פנים ואפן, אלא תחפש ותבקש, עד שתמצא את הקדוש-ברוך-הוא במקומך, ותחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, ועל-ידי-זה תזכה ל"לב טהור" שיזדכך לך, עד שתהיה נעשה כלי לקבל בו את האור אין סוף ברוך הוא. אבל עליך לדעת, מאחר שנכשלת ונתלכלכת בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ועשית מעשים מגנים, מזה לך מלא קשיות וספקות אחריו יתברך, ולכך סחרחר בעקמומיות ובספקות וקשיות גדולות, שזה הורס לך את כל החיים, ועל-כן יקח זמן עד שתזכה ל"לב טהור", הן אמת שאני יודע שרצונך חזק מאד לצאת מהפח יקוש הזה שנפלת אליו, ואתה רוצה לחזור בתשובה שלמה, ואתה משתוקק אחריו יתברך, אך מחמת שלכך מלא טמאה וזמה, ונדחקו רגלי השכינה על-ידי המעשים המגנים שעשית (עין חגיגה טו.), בשביל זה אתה נופל בדעתך ומיאש עצמך, מאחר שאתה רואה, שכמה וכמה פעמים התחלת לחזור בתשובה שלמה, ולמשך עצמך אחריו יתברך, ובכפרט שזכית לראות בספרים

הקדושים, אשר לא אבדה תקנה ותוחלת לשום בר ישראל, אפלו במקום שהוא שם, עם כל זאת אתה רואה שלך זה לא הולך, עלי להודיע לך, אם תהיה עקשן גדול ולא תעזב את עצמך, אז לבסוף תזכה ל"לב טהור", ושכינת עזו יתברך תשכון בתוך לבך, רק חזק ואמץ והרגל את עצמך לדבר עמו יתברך באשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ותלך למקום פנוי שאין שם בני-אדם, ותספר לו יתברך את כל מה שעבר עליך, ותתודה בפירטי פרטיות מה שעשית, ואז לאט לאט תזכה להוריד ממך את המחיצה והקיר שנבנה בינך לבינו יתברך, ויתגלה אליך אורו יתברך, ותשרה השכינה בתוך לבך. העקר שתהיה עקשן גדול על דבר זה להתודות אליו יתברך על מעשיך, שאז לא תזוז משם עד שימחל לך הקדוש-ברוך-הוא, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (תורת כהנים, פרשת בחקתי), שמיד שהם מתודים על עוונותיהם, מיד אני חוזר ומרחם עליהם, ואז תזכה ל"לב טהור", שהשכינה תשרה בך תמיד.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, בזה העולם האדם נמצא בכל יום ובכל שעה ובכל רגע בסכנה גדולה מאד מאד, כי בשביל הבחירה והנפסיון מסרו כחות עצומים להסמ"ך-מ"ם ולסטרא אחרא להכשיל את האדם הן בנאוף, שקוץ, תעוב, שהאדם יפל בתוך זהמה של פגם הברית, פי בעוונותינו הרבים, כל הרחובות מלאים וזהמה, שקוץ, תעוב, ערם ונאוף, ומלכלכים את נשמות ישראל, כי אמות העולם הם טמאים בתכלית הטמאה, מלאים וזהמה פחיות השדה, ונשמות ישראל מתלכלכות על ידם בעוונות חמורים, והן בכפירות ואפיקורסות, שהערב רב מתפשט מאד בכל העולם כלו, ובפרטיות בארצנו הקדושה, ומדברים בריש גלי נגדו יתברך ונגד כל הקדוש לעם ישראל, אשר לא היתה פזאת מימי קדם, עד שה"לב טהור" של בר ישראל נעשה מלא טמאה וזהמה, וצריכים רחמים רבים להנצל הן מנאוף והן מכפירות ואפיקורסות. לזאת איעצה, אהובי, בני היקר, שתברח לך אל צדיק קדוש הדבוק בו יתברך בתי החיים, כי עקר תקונך הנצחי הוא רק

על ידו, ותסלק את חכמתך המדמית לגמרי, ותכיר
 את מקומך איך שאתה מלא זהמה, מלא טנוף,
 מלא לכלוף, מלא שקוץ, מלא כפירות
 ואפיקורסות, ותעשה את עצמך כאסקפה הנדרסת
 לפני הצדיק האמת, ותקבל את כל דבריו כל אשר
 יאמר לך כי הוא זה, כי עקר תקונך הוא דיקא
 על-ידי הצדיק האמתי, אשר יכול לעורר אותך
 ולחזק ולאמץ ולעודד אותך ולהחזירך בתשובה
 שלמה, אבל עליך לדעת, כי לא בנקל להגיע אל
 הצדיק האמת, כי הסמ"ך-מ"ם אשר טמא אותך
 בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שקוץ,
 תעוב, גאוף וזהום, ולכלך לך את המוח והעינים
 ואת הלב, ואתה מלא קשיות וספקות ועקמומיות,
 ולכך סחרחר עליו יתברך, מחמת זה בעצמו יהיה
 לך קשה מאד לקבל את דברי הצדיק, ומי אומר
 אם עוד יסיתו אותך אלו הערב-רב, שליחי
 הסמ"ך-מ"ם, אשר מדברים נגד הצדיק האמת,
 ומסיתים ומדיחים אותך נגדו, אז אני מכרח להגיד
 לך, אהובי, בני, אתה אבוד לגמרי — אם תשמע
 להם. ולכן ראה מה לפניה, נפלת כבר בכל מיני
 גאוף, טמאת את מוח מחשבתך, הרהרת כל מיני
 הרהורים רעים, וחשבת כל מיני מחשבות מגנות,

עד שנתטמטם לבך, רחמנא לישזבן, וגרשת את
 השכינה ממך, פי עברת רחמנא לצלן, על כל מיני
 הסתכליות רעות והרהורים רעים, עד שבאת לידי
 החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, אשר זה
 בעצמו הכניס בך בפירות ואפיקורסות, שיש בך
 ספקות עליו יתברך, ונדמה לך כאלו הכל טבע
 ומקרה ומזל, ואתה מדבר נבול פה וכפירות
 ואפיקורסות, רכילות ולשון הרע, על-בן איעצך,
 אהובי, בני היקר, ראה להתקרב אל הצדיק האמת,
 ותמסר את נפשך בעבור ההתקרבות אליו, ודיקא
 על ידו תזכה ל"לב טהור", ותהיה דבוק בחי
 החיים בו יתברך, פי הצדיק יורד אל מקומך
 שאתה נמצא שם, ומנקה ומכבס אותך ומלבישך
 בלבושים יקרים, ועל-כן עשה מה שתעשה שתזכה
 להשאר אצל הצדיק האמת, ואל תתרחק ממנו,
 ודיקא על ידו תזכה ל"לב טהור", לב מזכך, שגם
 בך תשרה שכינת עזו יתברך. ואל תחשב, אהובי,
 בני היקר, שזה דבר קל, מאחר שנטמאת כל-כך
 בפגם הברית, גטמטם מחך ולבך סתרחר מלא
 נאוף, מלא בפירות ואפיקורסות, אשר דבר זה
 מונע ממך להתקרב אל הצדיק האמת, עם כל זאת
 אם תמסר נפשך להשאר אצל הצדיק האמת,

על-ידי-זה בא תבוא אל תקונך הנצחי.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, מאחר שפכר נכשלת בפגם הברית, ונשברו כלי המחזן שלך, ואתה נמצא בתכלית הירידה, שאתה מלא קשיות וספקות אחריו יתברך, ולבך מטמטם בכל מיני קשיות וספקות עליו יתברך, ולבך סחרחר ומעקם ממנו יתברך, פי על-ידי פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, הלב של האדם נעשה מטמטם, פי הטמאה שבתוך לבו מגרשת את השכינה, ורעים ומרים לו החיים מאוד מאוד, אשר משם נמשכות כל הצרות והיסורים והמרירות שעוברת על האדם.

לזאת ראה, אהובי, בני היקר, לעשות כל מיני פעולות שבעולם להתקרב אל הצדיק האמת שבדור הזה ואל תלמידיו, שהם כלל הצדיקי אמת, אשר עסקם לקרב את העולם, אפלו הרחוקים מאוד מהשם יתברך, על-ידי שהם זוכים להכיר דרכי רחמנותו יתברך וטובו הגדול, והם מודיעים זאת לכל בריה, שעדין יש להם תקנה להתקרב אליו

יתְּבַרְךָ, כִּי עֲדִין רַחֲמֵיךָ יתְּבַרְךָ וְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל עֲלֵיהֶם, וְהַאֹר הַזֶּה שְׁמֵמְשִׁיכִים הַצְּדִיקִי אֲמַת, הֵם מְקַבְּלִים מֵהַצְּדִיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נִוְרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְהוּא נִמְשָׁךְ דְּרָךְ בְּמָה וְכַמָּה לְבוּשִׁים, כְּדֵי לְגַלּוֹת רַחֲמָנּוֹתוֹ וְטוֹבוֹ יתְּבַרְךָ, שֶׁזֶה סוּד לְבוּשֵׁי צֶמֶר שְׁאֲנוּ מִתְּלַבְּשִׁים בְּכָל יוֹם עִם הַצִּיצִית הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא מִמְשַׁכֶּת הַשֶּׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁהֵם תְּלִיסֵר תְּקוּנָא דִּיקְנָא, שֶׁהֵם בְּסוּד צֶמֶר, כִּי עַל-יְדֵי שְׁמֵלְבִישִׁים אֶת עֲצָמָם בְּמִצּוֹת צִיצִית, אֲזִי אֶפְלוּ הֵכִי גְרוּעַ שְׁנִכְשֵׁל בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטּוּלָה וְעֲרִיוֹת וְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, עֲדִין יֵשׁ לוֹ תִקְוָה לְתַקֵּן הַכֹּל, וְעַל-כֵּן נֹאמֵר בְּפִרְשֵׁת צִיצִית (בְּמִדְבָר טז, ט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם, אֲשֶׁר אַתֶּם זּוֹנִים אַחֲרֵיהֶם", וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכוֹת יד): "אַחֲרַי לְבַבְכֶם" — זֶה מִינּוֹת, "וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם" — זֶה גְאוּף, לְהוֹרוֹת שְׁאֶפְלוּ אֵלּוּ שְׁכָר נִכְשְׁלוּ בְּפָגַם הַבְּרִית, וְטִמְטְמוּ אֶת מַחֵם וְדַעְתָּם וְלִבָּם בְּגְאוּף וּבְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, אִם הֵם רַק מְלַבְּשִׁים אֶת עֲצָמָם בְּמִצּוֹת צִיצִית, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ כַּח לְהַצְּדִיק הָאֲמַת לְהִלְבִּישׁ הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת בְּלְבוּשִׁים כְּאֵלוּ, שֶׁהֵם סוּד שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַרַחֲמִים, תְּלִיסֵר תְּקוּנָא דִּיקְנָא, שֶׁהֵם צֶמֶר, אֲשֶׁר זֶה

סוד 'לשון של זהורית', שהיה מלבין עוונות
 ישראל ביום הכפורים, פי צמר נמשך מאור
 העליון, ששם כלו רחמים, וכל העוונות נתהפכים
 שם לזכיות, ומי שזוכה להתקרב לצדיקים כאלו
 שיש להם זה הכח לגלות ולפרסם את אמתת
 מציאותו יתברך, ואפלו להכי גרוע ונהי מלכלך,
 בודאי יזכה לכל טוב לנצח — אשרי לו! ואפלו
 אם קלקל מאד מאד, ונכשל במה שנכשל, אף-על-
 פיי-כן הכל יתקן בודאי על-ידי צדיקים אלו, פי יש
 להם כח לתקן כל מיני קלקולים שבעולם,
 ולהחזיר הכל בתשובה, ולכפר עוונות, כמו
 שכתוב (משלי טז, יד): "ואיש חכם יכפרנה", שזה
 סובב על גדל הכח של החכם והצדיק האמת (עין
 לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ד'), אשר לומד למודים
 כאלו עם תלמידיו, שהם צדיקי הדור, אשר הם
 יכולים להמשיך את האור האין סוף לכל נשמות
 ישראל, לקרבם וליחדם ולחברם חזרה אליו
 יתברך, פי הם ממשיכים אורות עליונים כאלו דרך
 לבושים כאלו, שעל-ידי-זה נתקן הכל; אבל גם
 אור הצדיק הזה, אי אפשר לקבל בעצמו, פי
 אף-על-פי שהוא מכסה ומלביש אורו הגדול
 יתברך בכמה לבושים נפלאים, אף-על-פיי-כן עדין

אין העולם כדאי לקבל אורו, ומחמת זה נמצאים
 בכל דור ודור מונעים ומעכבים ומכסים המבדילים
 לקבל אור הצדיק הזה, שזה כלל הדבורים רעים
 שמדברים על הצדיקים, ומרחקים אנשים מהם,
 שזה כלל עסקי העולם הזה והמחלקת שיש
 בעולם, המונעים להתקרב לצדיקי האמת
 ולתלמידיהם הקדושים, אשר יכולים להאיר את
 אמתת מציאותו יתברך להכי גרועים ולהכי
 מלכלכים ולהכי פגומים ולהעלותם גם הם אליו
 יתברך, אך באמת זו טובה גדולה שיש מחלקת,
 שזה הפסוי שמכסה את הצדיק האמת ותלמידיו
 האמתיים, כי אם לא היו אלו המסכים והמניעות,
 לא היה העולם יכול לסבל אורו הגנוז של הצדיק,
 שהוא מגלה את אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב
 כזה, אשר אפלו הכי גרוע והכי מלכלך גם-כן
 תדלק נשמתו, ויאיר באור האורות, ועל-כן ההכרח
 שיהיו עליהם כל מיני פסויים וכל מיני מניעות
 ועפובים ומדברים עליהם כל דבר אסור, כדי
 לכסות ולהעלים גם את הצדיקים האלו, כי אם היו
 מתגלים בעולם, לא היו יכולים לקבל את האור
 והיה רבוי אור, אבל עתה שהעולם הזה חוצץ
 ומפסיק כל-כף להתקרב אל הצדיק האמת

ותלמידיו האמתיים, אז מי שזוכה לשבר המניעות
 ולהתקרב אליו, נעשה על-ידי-זה לבושים וכלים,
 ועל-ידי-זה דיקא יכול לקבל האור הגדול הזה,
 ועל-ידי שבירת המניעות נעשים כלים ולבושים
 לקבל אור, וכל מי שמשבר מניעות רבות ביותר,
 יש לו כלים ולבושים רבים יותר לקבל האור הזה,
 אבל מי שאינו מתגבר לשבר המניעות של העולם
 הזה, אזי העולם הזה עומד לפני עיניו וחוצץ
 מלראות אור הצדיק, וגם זו טובה, כי על-ידי-זה
 אין הכל רואים אור הצדיק, כי בודאי מי שאינו
 כדאי, דהינו שלא שבר מניעות עולם הזה, בודאי
 אין צריך לראות את אור הצדיק אשר מגלה את
 אמתת מציאותו יתברך בזיו ואור וחיות ודבקות
 כזו, כי מי שאינו ראוי, יכול לסמא את עיניו
 לגמרי, חס ושלום, מחמת רבוי אור, מחמת שאין
 לו כלים ולבושים לקבל בתוכו את האור הזה, ולכן
 יש מניעות ועכובים לכל אלו שטמאו וטמטמו את
 לבם, מחמת שאין להם כלים ולבושים לקבל
 בתוכם את האור הזה, ואם לא היו מניעות ועכובים
 ומכסים, אזי אלו היה רואה את האור, היה אפשר
 שיסמא את עיניו לגמרי מרובי אור, עד שיהיה
 נעשה חולק לגמרי להצדיק, וכופר בעקר, חס

וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי-זֶה, אַךְ אֵלֹהֵי הַכָּלִים וְהַלְבוּשִׁים
 שֶׁנַּעֲשִׂים עַל-יְדֵי שְׁבִירַת הַמְּנִיעוֹת, הֵם סוּד בְּגָדֵי
 פְּשָׁתִים, כִּי פֶשֶׁתָן הֵם דִּינִים וּגְבוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּסִפְרֵי
 קַבָּלָה, שֶׁמֶשֶׁם נִמְשָׁכִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים
 וְהַהֲסָתְרוֹת וְהַכְּסוּיִים שֶׁמְכַסִּים וּמַעְלִימִים וּמְסַתִּירִים
 וּמַעְקָמִים לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, שֶׁיֵּשׁ בְּכַחוֹ
 לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת לֵב הַטְּמֵאִים שֶׁטְמְאוּ אֶת
 נַפְשָׁם בַּפֶּגֶם הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, בְּכָל מִינֵי
 עֲרִיּוֹת, וְהֵם מְלֵאִים כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת. וּמִי
 שֶׁזוֹכֵה לְשִׁבֵּר אֶת הַמְּנִיעוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה מִמַּתִּיק אֶת
 כָּל הַדִּינִים, וְאֵז רוֹאֵה שֶׁהַכֹּל הִזָּה לְטוֹבָה, כִּי דִיקָא
 מֵאֵלֹהֵי הַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת וְעַל
 אֲנָשָׁיו הָאֱמֵתִיִּים, שֶׁהֵם צַדִּיקֵי הַדּוֹר, דִּיקָא מֵאֵלֹהֵי
 הַמְּדַבְּרִים וּמֵאֵלֹהֵי הַמוֹנְעִים וּמֵאֵלֹהֵי הַחוֹלְקִים נַעֲשִׂים
 לְבוֹשִׁים נִפְלְאִים לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁאָדָם
 מְתַיַּגֵּעַ עַד שֶׁהוּא בָּא אֶל הַצַּדִּיק וְעַד שֶׁמְקַבֵּל אֶת
 דְּבַרֵי הַצַּדִּיק, וַיֵּשׁ לוֹ סִפְקוֹת גְּדוֹלִים, וְהוּא מְתַגַּבֵּר
 תְּמִיד עַל זֶה, עַל-יְדֵי-זֶה מֵאִיר בּוֹ אוֹרוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּאוֹר
 נוֹרָא וְנִפְלְאָ מְאֹד, כְּפִי שֶׁהַצַּדִּיק מֵאִיר בּוֹ.

כִּי בְּאֵמֶת אוֹר הַצַּדִּיק וְהַתּוֹרָה גְּדוֹל מְאֹד אֵלֶּפֶי
 אֵלֶּפִים וְרַב רַבּוֹת פְּעָמִים נֶגְדַּ כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה,

ואם־כן מהראוי הוא שלא יוכל העולם להעלים
 ולהסתיר את האור הגדול הזה, כי הצדיק מגלה
 את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא בזה,
 עד שרק מי שמסתכל בתוך ספריו הקדושים, הוא
 יכול להתבטל במציאות לגמרי. ואיך יכול להיות
 שיהיו לו מונעים ומעכבים ומכסים ומסתירים
 ומעלימים את אורו הגדול, ואיך יכול להיות
 שיחלקו עליו? אלא אם לא היו העלמות והסתרות
 ומניעות של עסקי העולם הזה להעלים את האור
 הזה, היו יכולים להתבלבל לגמרי, ויכולים לסמא
 את עיניו, והיה רבוי אור, ולא כל אחד ראוי
 שיהנה מהאור הזה, רק מי ששובר את המניעות,
 ובה יש כח לעולם הזה שיהיה חוצץ בפני
 העינים, ולראות את האור הגדול בשביל התורה
 והצדיקים, ומזה עקר הכח של התגברות המניעות,
 אבל מי שהוא חכם מעט ומטה עיניו קצת מן
 העולם, אזי תכף יכול להאיר לו אור הנפלא של
 התורה ושל הצדיקים, ואז יראה ממילא שכל
 העולם כאפס וכאין נגד אור הנפלא הזה, ואז
 ממילא נתבטלות המניעות, ואדרבה יהיו נעשים
 מהם פלים נפלאים לקבל האור, ובשביל זה,
 אהובי, בני היקר, מאחר שעברת כבר מה שעברת,

רחמנא לישזבן, שטמאת את לבך בכל מיני
טמאות עם כפירות ואפיקורסות, שבאו על-ידי
נאוף, שטמאת את מחך ועיניך ונכשלת בהוצאת
זרע לבטלה, בכל מיני עריות, שקוץ, תעוב, ערם
וזהום, שעל-ידי-זה לבך נעשה טמא מטמא, ואין
לו מקום להשראת השכינה, כי כשהלב מטמטם
עם עוונות, אזי מגרש את השכינה מלבו, לא-כן
אם הוא זוכה להתקרב אל הצדיק האמת ואל
תלמידיו האמתיים שבכל דור ודור שהם צדיקי
דורנו, על-ידי-זה הם זוכים לטהר ולקדש את לבו
עד שנעשה משכן להשכינה הקדושה; ועל-כן
ראה, אהובי, בני היקר! לעשות כל מיני פעלות
שבעולם להתקרב להצדיק האמת ואל תלמידיו
הקדושים, שהם צדיקי דורנו ותשמע לעצתם,
ועל-ידי-זה תזכה לטהר ולזכך את לבך, ותזכה
ל"לב טהור" שיהיה מקום להשראת השכינה
תמיד.

.ד

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי העולם הזה
מלא נסיונות קשים ומרים, ובכל פעם האדם נופל

לְעַמְקָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְעַקֵּר גְּדֻלַּת בְּרַיִשְׁרָאֵל,
 שְׂאִינוּ מֵיֵאֵשׁ עֲצֵמוּ מִשּׁוּם דְּבַר אֱלֹא תָּמִיד חוּזֵר
 אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִפְלוּ שְׁמַתְגַּבְּרַת עָלָיו הַסְטֵרָא אַחְרָא
 וְהַטְמָאָה עַד שְׁנַטְמָטִים מַחוּ וְנִתְעַקְּם לְבָבוּ
 בְּעַקְמוּמִיּוֹת וּבְקִשְׁיּוֹת אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ, עִם כָּל זֹאת אִם
 בְּרַיִשְׁרָאֵל יִהְיֶה חֲזָק בְּדַעְתּוֹ — "יַעֲבֹר עָלַי מָה,
 אֲנִי לֹא אֶעֱזֹב אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל מַחִיר",
 אֱלֹא הוּא בָּא תָּמִיד אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן
 עַל נַפְשׁוֹ שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עָלָיו, וּמִפְצִיר בְּתַפְלָה אֱלִיו
 יִתְבָּרֵךְ שְׂיִזְכֶּה לְצֵאת מֵהָרַע וְהַחֲשֵׁךְ שְׁנַפֵּל לְשָׁם,
 אֲזִי לֹא יָזוּז מִשָּׁם עַד שְׂיִוְצִיֵּאֲנוּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 וּבְלִבְד אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, שְׂתַהֲיֶה עֲקָשָׁן גְּדוֹל עַל
 זֶה, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים עֲקָשְׁנוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד
 מְאֹד, וּבַפְּרָט מִי שְׁלָבוּ מְלֵא טְמָאָה, מְלֵא זַהְמָה,
 מְלֵא צוּאָה מְכַל מַעֲשֵׂי הָרָעִים, הַהִכָּרַח לוֹ לְדַעַת,
 שְׂצָרִיף לְקַמַּת הַרְבֵּה זְמַן עַד שְׂיִטְהַר אֶת לְבָבוֹ,
 וְיִזְכֶּה לְ"לֵב טָהוֹר", לֵב מְזַכֵּךְ; וְלִכֵּן רֵאָה, אֶהוּבִי,
 בְּנֵי הַיְקָר, לְחֲזֹק אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים
 שְׂבַעוֹלָם, וְתַהֲיֶה עֲקָשָׁן גְּדוֹל עַל כָּל פְּרֵט וּפְרֵט בְּזֶה
 הָעוֹלָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה תַצְלִיחַ דְּרַכְּךָ תָּמִיד. כִּי הַעֲקָר
 בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא עֲקָשְׁנוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, וּבַפְּרָט
 מִי שְׂיִוְדַע אֶת הָעֵבֶר שְׁלוֹ, וְאִיךָ שְׂלַכְלַךְ אֶת לְבָבוֹ

בְּכֹל מִיַּי הַרְהוּרִים רָעִים וּמַחְשְׁבוֹת זָרוֹת, עַד שֶׁבָּא לְיַדִּי טַמְאָה וּפְגָם הַבְּרִית וְהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, וְנִטְמָטָם עִם מַאֲכָלוֹת אֲסוּרִים, וְעָבַר עַל כָּל עֲרִיּוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וְעַל חֲלוּל שַׁבַּת-קֹדֶשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, עַל-יַדִּי כָּל זֶה לָבוּ נַעֲשֶׂה מְגִשָּׁם וּמִזֶּהֶם וְרַחוּק הוּא שְׁיֵהִיָּה כְּלִי לְהַשְׂרֵאת הַשְּׂכִינָה, לֹא-כֵן אִם הָאָדָם חֲזַק וְאִמִּיץ לָבוּא בְּכֹל יוֹם אֲלִיו יִתְבַּרֵּךְ, וַיְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבִּין אֶל אָבִיו, עַל-יַדִּי-זֶה סוּף כָּל סוּף יֵצֵא מִהַבּוֹץ וְהִלְכִלוּךְ שֶׁנֶּפֶל אֲלֵיהֶם, וַיִּזְכֶּה לְ"לֵב טָהוֹר", לְלֵב מְזַכֵּךְ, שֶׁתְּהִיָּה אֲצִלוֹ הַשְׂרֵאת הַשְּׂכִינָה, הַעֲקֹר אֶל תִּיֵּאֵשׁ אֶת עֲצֻמָּךְ, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, וְאֲפִלוֹ שְׁנֹכְנָסוֹת לָךְ תִּמְיֵד מַחְשְׁבוֹת שֶׁל הַבֵּל, כְּאֵלוֹ לֹא צָרִיכִים אוֹתָךְ, וּכְאֵלוֹ אַתָּה כְּבָר הֵכִי גְרוּעַ, אֲדַרְבֶּה תֹאמַר לְעֲצֻמָּךְ: "אִם-כֵּן, אִם כְּבָר כָּל-כָּף נִתְלַכְלַכְתִּי, בְּיַדִּי אִם אֶקַּח אֶת עֲצֻמֵי בְּיַדִּי, אֲזֻכֶּה לְכָל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצַּחִי"; וְלִכֵּן רָאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! לְחֻזַּק אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכֹל מִיַּי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם, וְאֶל תִּפֹּל בְּיָאוּשׁ כָּלֵל, כִּי הֵיֵאוּשׁ גְרוּעַ מִהַבֵּל, וְזֶה מֵהַ שְׂרוּעָה הַסְטֵרָא אַחֲרָא, שֶׁאָדָם יָבוּא לְיַדִּי יָאוּשׁ, וְלִכֵּן רָאֵה לְחֻזַּק אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכֹל מִיַּי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם לֹא לְהַתִּיֵּאֵשׁ, וְאִזּוֹ תִזְכֶּה לְזַכֵּךְ אֶת לְבָבְךָ,

ויהיה לבך משפן לשכינת עזו יתברך.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! מאחר שעבר עליך כבר מה שעבר בחיים חיותך, ונפלת ונשלתך בשאול תחתית ומתחתיו, ועברת על כל התורה כלה, רחמנא לישזבן, עם כל זאת עדין אין שום יאוש בעולם כלל, ועדין אתה יכול לשוב אליו יתברך, ואתה יכול לטהר את לבך, ולזכות ללב טהור שתאיר בך שכינת עזו יתברך. והעקר הוא לא להתיאש בשום פנים ואפן, כי אפלו הכי ירוד והכי גפול והכי משלך עדין יכול לחזור אליו יתברך, כי רחמיו על כל מעשיו. ולכן ראה לקחת את עצמך בידיך, ותשתדל בכל מיני אפנים שבעולם לקיים את מצוותיו יתברך במסירות נפש הכי גדולה, ותניח בכל יום תפלין כשרות, ותלך ערב ובקר לבית המדרש, ותשמר שבת קדש, ותאכל רק מאכלים כשרים, ועל-ידי-זה ממילא יטהר לבך שנתלכלך עד עכשו, ותזכה ל"לב טהור", שיהיה לך מקום להשראת השכינה, כי העקר הוא עשה טוב, אדם צריך לעשות רק טוב,

ועל-ידי-זה ממילא יתבטל ממנו הרע לגמרי; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, מהיום והלאה לעשות רק טוב, ואל תסתפל אחרנית כלל, ועל-ידי-זה דיקא תזכה ל"לב טהור", לב נקי, שיהיה מקום להשראת השכינה, ותזכר את זה תמיד, כי בדרך כלל כשאדם חוטא ונכשל בעברות חמורות, אזי באות לו תמיד מחשבות של הבל, של כפירות ושל אפיקורסות, ועולים על לבו עקמומיות וספקות וקשיות אחריו יתברך, אבל על-ידי שאדם מתגבר ומתחזק ומקיים את מצוותיו יתברך, על-ידי-זה מאיר לו אורו יתברך באור וזיו וחיית ודבקות. ועל-כן אל תהיה בטלן, אהובי, ידי היקר, ואז תראה גדל החסדים הנוראים והנפלאים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ותזכה ל"לב טהור", לב מזכך תמיד.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, מאחר שכבר טמאת את לבך בכל מיני טמאות שבעולם, אכלת מאכלות אסורים, רחמנא לישזכן, קלקלת בריתך בכל מיני עריות, רחמנא ליצלן, אשר כל זה הכניס

בְּךָ קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִבְךָ נַעֲשֶׂה
 סְחָרְחָר מְלֵא עֲקֻמוּמִיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרֵךְ, עָלֶיךָ לְדַעַת
 עִם כָּל זֹאת עֲדִין אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְעֲדִין
 יְכוּלִים לְתַקֵּן הַכֵּל, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא רַחֲמָן גָּדוֹל
 מְאֹד וּמְסַבֵּב בְּכַמָּה סְבוּבִים לְקָרֵב אֶת כָּל בַּר
 יִשְׂרָאֵל אֶל הַתְּכֵלִית הַטּוֹב, שֶׁהוּא הַשְּׂגֵת אֱלֻקוֹתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה לְצֵאת מִמְצוּקָתוֹ,
 וּלְטַהֵר אֶת לִבָּבוֹ לְזִכּוֹת לְ"לֵב טָהוֹר", שֶׁיְהִיֵּה לוֹ
 מְקוֹם לְהִשְׁרָאת הַשְּׂכִינָה, אֶף מִחֲמַת הַבְּחִירָה
 וְהַנְּסִיּוֹן, אִי אֶפְשָׁר לְבַטֵּל לְגַמְרֵי מִן הָאָדָם אֶת
 הַבְּחִירָה, כִּי נוֹתְנִים לוֹ בְּחִירָה חֲפְשִׁית, כִּי כָּל
 הָעוֹלָם כְּלוֹ עוֹמֵד עַל בְּחִירַת הָאָדָם, וְעַל־כֵּן הוּא
 יִתְבָּרֵךְ מְסַבֵּב עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּחֻכְמָה נִפְלְאָה
 בְּאֶפְן שֶׁיַּעֲזֹר אוֹתוֹ עַל הָאֱמֶת, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יְהִי
 לוֹ עֲדִין גְּסִיוֹנוֹת, כְּדֵי שֶׁתְּהִיֵּה לוֹ בְּחִירָה, וּמִזֶּה בָּא
 שְׁלִפְעָמִים נִתְעוֹרֵר הָאָדָם פְּתָאוּם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ, וּבוֹעֵר לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כָּל זֶה מִחֲמַת
 גְּדֹל הָאֲרֶת הַהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁבָּאָה עָלָיו מִלְמַעְלָה,
 שֶׁמְרַחֲמִים עָלָיו אֵיךְ יִתְכַּן שִׁיפֵל לְנוֹקְבָא דִּתְהוּמָא
 רַבָּא וַיִּשְׂאֵר שָׁם, וְעַל־כֵּן שׁוֹלְחִים לוֹ הָאֲרָה נוֹרְאָה
 וְנִפְלְאָה מְאֹד לְחַזֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲבָל אַחֲר־כֵּן
 נוֹטְלִים אֶת הַהִתְעוֹרְרוֹת הַזֶּה מִמֶּנּוּ, וּמְנִיחִים אוֹתוֹ

על בחירתו מאחר ששטעם קצת עבודת השם
 יתברך, ולכן ראוי לו גם עתה כשנסתלקה ממנו
 ההתעוררות שבאה לו מלמעלה, להתעורר עתה
 מעצמו, ומי שחס על עצמו, חוזר באמת להשם
 יתברך, על-ידי-זה בעצמו שמתחיל להתעורר
 ולהתישב בעצמו: "מאחר שכבר הייתי בנוקבא
 דתהומא רבה, וטמאתי את נפשי במה שטמאתי
 במאכלות אסורים ובכל מיני עריות, רחמנא
 לישיבן, וחלולי שבת וכל מיני אסורים, רחמנא
 לצלן, עד שבאתי גם לידי כפירות ואפיקורסות,
 ומה יצא לי מכל זה, והנה הקדוש-ברוך-הוא חמל
 עלי, והמשיך עלי אור כזה, עלי כבר לשוב
 בתשובה אמתית, ולעזוב את דרכי הרעים". וכל זה
 למי שזוכה לישוב הדעת אמתית, אבל מי שאינו
 רוצה להשליך הבליו, אזי תקף כשנסתלקת ממנו
 ההתעוררות וכל התאוות הרעות חוזרים אליו,
 על-ידי-זה חוזר אל כסילות דעתו וחכמתו של
 הבל, שהם עקר הכסילות טמאת הלב, וזה עקר
 הרחמנות שיש על האדם, ולכן אשרי ואשרי מי
 שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת שהוא רחמן
 גדול מאד מאד, ומרחם מאד מאד על כל נשמות
 ישראל, כי הוא מוסר נפשו על כל אחד ואחד, כדי

לְקַרְבוּ אֵלָיו יִתְבַרֵךְ וּלְהַאִיר בּוֹ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתָיו
 יִתְבַרֵךְ בְּהַאֲרָה נִוְרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, כִּי גַם עַל
 הַחֹלְקִים עָלָיו הוּא מְרַחֵם וְעוֹשֶׂה כָּל מִיַּי סְבוּבִים
 שְׂמִסְבֵּב עִמוֹ, וְרוֹצֶה גַם לְקַרְבָּם אֶל נִקְדַּת הָאֲמֶת,
 וּכְשֵׁרוֹאָה שֵׁשׁ בְּיַנְיָהֶם אֵילֹו אֲנָשִׁים שְׂכָר מְבִינִים
 קִצַּת אֲמַתַּת הָאֲמֶת, אֲלֹא שְׂקֻשָּׁה לָהֶם עֲדִין לְהִתְקַרֵּב
 מִחֲמַת הַשְּׁפָלוּת שֶׁל הַדּוֹר הַזֶּה עֲכָשׁוּ, וְהֵם
 מִמְתִּינִים שְׁגַם כָּל הַחֲשׁוּבִים יִתְקַרְבוּ, כְּדֵי שֶׁלֹּא
 תִּהְיֶה לָהֶם פְּחִיתוּת כְּבוֹד עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוּת אֶל
 הָאֲמֶת, אֲזִי שׁוֹלַח לָהֶם הַצַּדִּיק הַתְּעוֹרְרוֹת מְלַמְעֵלָה
 מֵה שֶׁלֹּא זָכוּ לָזֶה עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם כָּלֵל, רַק
 שֶׁהַצַּדִּיק מְאִיר עֲלֵיהֶם הַאֲרָה גְדוֹלָה מִהַחֲדוּשֵׁי
 תוֹרָה שְׁלוֹ, כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֶת וְתַלְמִידָיו הָאֲמִתִּים
 שְׂבָכָל דּוֹר וְדוֹר מְחַדְּשִׁים חֲדוּשִׁים נִוְרָאִים וְנִפְלְאִים
 כְּאֵלוֹ, עַד שְׂמֵאִיר אֹר הַשְּׂכִינָה גַם בְּלֵב הַטְּמֵאִים,
 בְּלֵב הַמְּגַשְּׂמִים, כִּי כָּל אֵלוֹ שְׂחֹלְקִים עַל הַצַּדִּיק,
 הֵם כָּלֵם טְמֵאִים, וְלָבָם מְלֵא טְמָאָה, מְלֵא נְאוּף,
 מְלֵא שְׂקוּץ, מְלֵא תְּעוּבָה, מְלֵא כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת,
 אַף-עַל-פִּי-כֵן גְּדֹל רַחֲמָנוּת שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁמְחַדֵּשׁ
 בְּחֲדוּשֵׁי תוֹרָה כְּאֵלוֹ, עַד שֶׁהֵכִי גְרוּעַ מְכַרַּח לְהוֹדוֹת
 שְׁזָה אֹר הָאֵין סוּף בְּרוּף הוּא לְבַד שְׂמֵאִיר עַל-יְדֵי
 הַצַּדִּיק הָאֲמֶת בְּלְבוּשׁ כְּזֶה, עַד שְׁגַם הֵם יְכוּלִים

להתקרב, כי הם גם-כן זוכים לטעם ולראות האור
 הגדול והנפלא הזה, אף-על-פי-כן בשביל הבחירה
 והנסיון אסור לקחת מהם את הבחירה, על-כן
 משאיר להם את הבחירה הזאת, אם יתבטלו לגמרי
 ויקבלו את דברי הצדיק כמו שהוא, אז יזכו
 שהצדיק יטהר גם את לבם, ויזכו ללב טהור. ואם,
 חס ושלום לא, אזי נשארים בחוץ; ועל-כן ראה,
 אהובי, בני היקר, לסלק את דעתך וחקמתך לגמרי,
 ותתקרב אל הצדיקים האמתיים שבדור הזה, שהם
 תלמידי הצדיק האמת, ותקבל את ספריהם כמו
 שהם, שעל-ידי-זה יטהר גם לבך, ותצא מכל
 העקמומיות שנתעקם לבך ודעתך, ואז תזכה
 להגיע ללב טהור, שיהיה משפן שכינת עזו יתברך,
 ותזכה שיאיר בך תמיד אמתת מציאותו יתברך,
 ותחדש ימיה פקדם, שבכל פעם תזכה שיאיר עליך
 אור חדש לגמרי; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו
 כלל, ובורח תמיד אל הצדיקים האמתיים שבדור
 הזה, תלמידי הצדיק האמת ולומד בספריהם,
 שעל-ידי-זה ידלק גם לבו לבער אליו יתברך
 בתבערה עצומה, עד שיהיה לבו לב טהור, מקום
 משפן להשכינה, ויזכה להתענג בנעם זיו שכינת
 עזו יתברך בזה וכבא לנצח נצחים.